

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 935/2015
30.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача У.о.С. – Г.ф. из Б., чији је пуномоћник С.М., адвокат у Б., поводом захтева ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 п. 31/15 од 07.05.2015. године, у седници већа одржаној 30.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Вишег суда у Београду Р4 п. 31/15 од 07.05.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 п. 31/15 од 07.05.2015. године, Виши суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе предмета доставио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, на основу члана 386., у вези члана 402. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС" бр. 25/82 ..., "Службени гласник РС" бр. 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је поднео Вишем суду у Београду дана 19.02.2015. године захтев за заштиту права на суђење у разумном року поводом предмета који се налази пред Првим основним судом у Београду.

Како се у конкретном случају ради о тужби ради регреса – исплате износа од 436.308,45 динара, па како наведени спор није спор мале вредности, то се првостепени суд с позивом на одредбу члана 17. став 1. ЗПП, у вези чланова 23. став 3., 24. став 1. тачка 3. и 98. Закона о уређењу судова, огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Апелационом суду у Београду.

Правилно је нашао првостепени суд да је за суђење у овом предмету стварно и месно надлежан Апелациони суд у Београду.

По члану 8а став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08...101/13) прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Правилна примена наведене одредбе подразумева да се захтев подноси непосредно вишем суду у односу на суд пред којим се води поступак у моменту подношења захтева.

Наиме, предлагач У.о.С. – Г.ф. из Н.Б. је поднео дана 09.01.2012. године тужбу ради регреса Првом основном суду у Београду, а као вредност предмета спора означио је износ од 436.308,45 динара. Стога се у конкретном случају не ради о спору мале вредности, сходно члану 468. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14). Према цитираној одредби, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Према члану 23. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08....101/13) виши суд у другом степену одлучује о жалбама на решења у грађанско правним споровима; на пресуде у споровима мале вредности и у ванпарничним поступцима. У конкретном случају вредност предмета спора опредељена је на износ од 436.308,45 динара, док 3.000 евра на дан подношења тужбе 09.01.2012. године износи 314.547,3 те ово није спор мале вредности. Како је за одлучивање о жалби на пресуду у овој правној ствари стварно надлежан Апелациони суд као непосредно виши суд у односу на првостепени суд, то је правилно одлучио Виши суд у Београду када се огласио стварно ненадлежним за поступање по захтеву предлагача у овој правној ствари и предмет уступио Апелационом суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Из наведених разлога, неосновано жалбом предлагач побија одлуку Вишег суда у Београду.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. ЗПП и члана 86 став 3. и 8в Закона о уређењу судова, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**